

L'esperit i l'excursionisme

Per Josep Cortal i Vilanova

“mens sana in corpore sano.”

He vist, en mantes ocasions, la meva alegria enterbolida pel sofriment moral, que omple la vida d'aquell fatic que ens fa trobar mancades de joia aquelles sensacions que, en estat normal, ens afalaguen: en un mot, m'he vist en moments de depressió espiritual, m'he trobat també —hom s'hi troba sovint— en mig de la cridòria infernal de milers de veus que aixequen llur clam per confirmar les paraules d'un mite popular (sovint pur llagoteig), i tot i commoure'm aquest espectacle admirable, he sentit el buit, l'isolament, l'encongiment espiritual. Oh, admirable paradoxal!

Romandre en un lloc, en mig de la cridòria, és, sovint, agermanar-se hipotèticament amb els que s'hi troben, i per consegüent, és enfortir les suspicàcies que ens separen dels nostres semblants. El cor humà, oscil·la tant! Remarquem, sinó, que allí on imperen grans masses, les relacions socials tenen un camp molt determinat i un límit molt restret, fruit naturalment de les necessitats que imposa la vida moderna i que ens és impossible de subsanar: hom circula sense que aparentment es dongui compte de les evolucions del que l'envolta, i menys encara, sense cercar els motius que informen els seus actes. No és que vulgui advocar per una modificació radical de l'activitat actual; veritablement no es trobaria cap solució adequada i per tant intentar-ho, fóra una temeritat.

Però, malgrat aquest estat deplorable, es troben mitjans de viure íntegrament aquella vida tan adient a la nostra condició de germans, la més pregonna glòria que ens poguem atribuir. Primerament una necessitat s'imposa: la moralització de criteris, millor dit, de consciències. Tant com l'immensa majoritat es cregui que els moments de lleure de què disposa ha de passar-los, per necessitat, en virtut d'una fatal predisposició, en llocs d'ambient saturat de paràsits com són la major part dels locals tancats on es reclouen, no podrà haver-hi efectivitat ni eficiència en la doctrina que exposem. Com pot enlairar el seu esperit pel damunt de la natura aquell que no la coneix? Quina ànsia de sensacions espirituals pot sentir aquell que viu divorciat de la natura que les provoca?

Sovint atribuïm a l'ignorància, al vici, certs estats denigrants on cauen alguns dels nostres semblants, malauradament exemples no isolats; aquí, com en altres punts de criteri, errem. La causa principal rau en el desig d'adintrar-se en un món de vel·leitat que preten estrafer extra-limits una neces-